

BALOGH ENDRE

Zsizsi és a vén

Ez az unalom neki jó,
megtapasztalni akarja
az egészséges testet,
a szedáltat, a mérgeket
benne, az agy serény,
a különleges szavakat
jelentésükkel, hangulatukkal
együtt éli meg, gazdag
a világ, te szegény vagy
neki, a más leharcolt
tapasztalata kevés, válaszaid
elégtelenek, őt most
nem formálják tereid,
a múltad, a forrást ő jelöli
ki, éhsége, öröme-bánata
benned keserű nosztalgiát
ébreszt, tehetetlenné tesz,
ha nem alakítod magad,
a torzó fölött
dől el a test sorsa.

Szemek számolatlan

Felmenni a létrán, míg elérhető
róla a gyümölcs, megfogni
őket, a szárról lepattintani,
rá gondolni, szemenként,
végigsimítani a puha bőrön,
a nyelvre fektetni, ráharapni,
az ágak karistolása se zavar,
ha már a fára kell mászni.

Vinni neked, aki segíthetsz,
a szem hol egy szó,
hol egy mondat, történet,
talán te tudod, te érted
a matekot: nyolcmilliárd mínusz
egy az nulla, pedig a semmihez
ha adsz egyet, az végtelen.

Még a málna is ott van,
leszedni a csalán közül,
büdösbogár lepi, és még
csiganyálás is, lemosva
fejedelmi a pajtinak,
személyes találkozás
most kizárt, hétköznapi
forgalma, a rács marad
a táskának. Hogy veszed le
onnan, csöpp ember.

